

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 1500/07
23.01.2008. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Jovanke Kažić, Ljubice Milutinović, Sofije Vagner-Ličenoski i Milomira Nikolića, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, adv., protiv tuženog AD "BB", radi utvrđenja postojanja radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Somboru Gž.1. br.433/07 od 09. jula 2007. godine, u sednici održanoj 23.01.2008. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Somboru Gž.1. br.433/07 od 09. jula 2007. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Delimičnom presudom Opštinskog suda u Apatinu P.577/05 od 13.12.2006. godine, u stavu prvom izreke usvojen je tužbeni zahtev tužilje. Stavom drugim izreke poništeno je rešenje tuženog br.01 od 09.10.2001. godine kojim je tužilji na radnom mestu recepcionara utvrđen godišnji odmor za tri meseca rada i to u trajanju od pet radnih dana koji će koristiti počev od 17.12.2001. do 21.12.2001. godine kada joj prestaje radni odnos, i utvrđeno postojanje stalnog radnog odnosa tužilje kod tuženog, pa je naloženo tuženom da tužilju vrati na rad na poslove i radne zadatke koje je obavljala pre poništaja navedenog rešenja ili na poslove i radne zadatke koji odgovaraju njenoj stručnoj spremi, znanju i radnom iskustvu. Stavom trećim izreke odlučeno je da će se o delu tužbenog zahteva tužilje kojim je tražila da se tuženi obaveže da joj isplati 342 časa prekovremenog rada u iznosu od 55.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom, propisanom Saveznim zakonom o visini stope zakonske zatezne kamate, računajući od 07.09.2002. godine do isplate, kao i o celokupnim troškovima ovoga postupka odlučiti zajedno, konačnom presudom u ovoj pravnoj stvari.

Okružni sud u Somboru presudom Gž.1. br.433/07 od 09. jula 2007. godine usvojio je žalbu tuženog tako što je delimičnu prvostepenu presudu u delu u kojem se traži poništaj rešenja tuženog od 01. septembra 2001. godine, kojim se utvrđuje tužilji pravo na godišnji odmor ukinuo i u tom delu vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje, dok je u preostalom delu iz stava dva izreke prvostepenu delimičnu presudu preinačio tako što je odbio tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila utvrđenje postojanja stalnog radnog odnosa i vraćanje na rad.

Protiv presude Okružnog suda u Somboru tužilja je izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija tužilje nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti. Neosnovan je navod revizije o postojanju bitne povrede odredaba parničnog postupka koji se ogleda u tome da je napadnuta presuda protivrečna sama sebi i da ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, obzirom da su razlozi drugostepene odluke jasni i neprotivrečni i u skladu sa činjeničnim stanjem i izvedenim dokazima.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je na osnovu ugovora o radu 01-M-01 od 10.09.2001. godine zasnovala radni odnos kod tuženog na određeno vreme, zbog privremeno povećanog obima rada na osnovu članu 14. Zakona o radnim odnosima ("Sl. glasnik RS" br. 55/96) najduže do 90 radnih dana. Ovako zasnovan radni odnos tužilji je prestao 21.12.2001. godine rešenjem tuženog br.01 od 09.10.2001. godine kojim je tužilji utvrđeno pravo na korišćenje godišnjeg odmora u trajanju od pet radnih dana, u periodu od 17.12.2001. do 21.12.2001. godine. Novi ugovor o radu tužilja je zaključila 29.12.2001. godine o zasnivanju radnog odnosa na određeno vreme u smislu člana 23. stav 3. Zakona o radu ("Sl. glasnik RS" br. 70/2001), radi zamene odsutnog radnika VV do njegovog povratka sa neplaćenog odsustva. Rešenjem br.01-1885/14-02 od 06.09.2002. godine tužilji je određen godišnji odmor u trajanju od 10 radnih dana zaključno do 19.09.2002. godine kada joj je prestao radni odnos, jer je na rad stupio radnik koga je zamenjivala. Tužilja je sve vreme kod tuženog radila u kontinuitetu od 10. septembra 2001. do 06.09.2002. godine.

Polazeći od utvrđenih činjenica pravilno je drugostepeni sud preinačio prvostepenu presudu tako što je odbio tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se utvrdi da je u radnom odnosu na neodređeno vreme kod tuženog kao i da se tuženi obaveže da je vrati na rad.

Tužilja je ugovorom o radu 01/M-01 od 10.09.2001. godine zasnovala radni odnos kod tuženog na osnovu člana 14. Zakona o radnim odnosima, najduže do 90 radnih dana. Rešenjem o korišćenju godišnjeg odmora, tačno je

navedeno da ovako zasnovan radni odnos prestaje tužilji 21.12.2001. godine. Tužilja ovako donetom rešenju nije prigovorila. Kako se radilo o radnom odnosu na određeno vreme u tačno određenom trajanju zasnovanom primenom člana 14. Zakona o radnim odnosima, to je pravilno drugostepeni sud odlučio kada je prvostepenu presudu preinačio i odbio zahtev tužilje za utvrđenje postojanja radnog odnosa na neodređeno vreme.

Pravilan je zaključak drugostepenog suda da radni odnos zasnovan na određeno vreme prema odredbama Zakona o radnim odnosima ne može da preraste u radni odnos na neodređeno vreme primenom čl. 23. stav 4. tog Zakona o radu ("Sl. glasnik RS" br. 70/2001). Ovo stoga što je tužilja radni odnos na određeno vreme zasnovala po ranije važećem Zakonu o radnim odnosima RS, pa se na odnos stranaka ne može primeniti odredba člana 23. stav 4. Zakona o radu. Okolnost što je tužilja nastavila da radi u periodu između dva zaključena ugovora ne daje pravo tužilji da se na zasnovani radni odnos po odredbama ranije važećeg zakona primeni odredba čl. 23. stav 4. Zakona o radu. Zaključenjem ugovora o radu na određeno vreme 29.12.2001. godine tužilja je prihvatila sva prava i obaveze iz ovog ugovora, kao i posledicu da joj radni odnos prestane povratkom odsutnog radnika zbog čijeg odsustva je između stranaka i zaključen ugovor o radu na određeno vreme.

Iz izloženog neosnovan je navod revizije da je pobijana presuda pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Odlučujući o reviziji Vrhovni sud je dao razloge za neosnovanost navoda kojima se ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava. Ostalim navodima revizije osporava se činjenično stanje koje se u smislu odredbe člana 398. stav 2. Zakona o parničnom postupku revizijom ne može pobijati.

Sa iznetog, na osnovu člana 405. Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud Srbije je reviziju tužilje odbio kao neosnovanu.

Predsednik veća – sudija,

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

NN